

рия. Написано под формата на монолог на "гърците владици", то създава усещане за автентичност и за реален драматизъм на положението, в което са попаднали патриаршеските поставеници в българските епархии:

Ридание на гърците владици

*Ах, горкана! Ах, горкана!
От де доди туй, как стана,
че за нас хляб не остана
в България през Балкана?!
И не само в България,
но и отсам по Тракия
и оттатък в Македонско.
И там стана гръкогонско!
България, а, не щеш ни!
Ах, що бяхме ний тъй грешни
таз' злочестност нас да срещни?
О, вий времена напрешни!
Че как беше то отколе!
Сичко бе по нашта воля -
като вземеш в България
млекодавна епархия,
малко хитрост и лукавство
и владишко беше царство -
дигай пари със товари.
Таквиз бяхме господари!
А сега пари не струва,
нито хитрост, ни насилство,
ни лукавство, ни мазилство.
Колкот' щеш им веч' хитрува,
както щеш им са преструва,
както щеш им са подмазва:
"Аз не давам" - той ти казва.
И не е сал', че не дават,
но меж' тях не ни оставят -
и не щат ни, и на пъдят,*